

Sygn. akt II CSK 662/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z wniosku M. N.

przy uczestnictwie Z. N. , S. N., S. P., X. N., E. K., B. S. i H. B. K.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 kwietnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania X. N.

od postanowienia Sądu Okręgowego w P.

z dnia 29 grudnia 2014 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. oddala wniosek E. K. o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu jakiemu służy skarga kasacyjna i postępowanie wywołane jej wniesieniem służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., tylko bowiem w razie spełnienia jednej z nich, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik uczestniczki M. N. w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w P. z dnia 29 grudnia 2014 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt. 4 k.p.c.

W ocenie pełnomocnika uczestniczki skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ zaskarżone postanowienie „nie wypełniło wytycznych, które nakazał przeprowadzić Sąd Najwyższy, uchylając poprzednie orzeczenie Sądu Okręgowego w P. z dnia 22 kwietnia 2013, II Ca [...], zwłaszcza w zakresie pewnego ustalenia daty od kiedy istniały przesłanki do całkowitego ubezwłasnowolnienia Z.B. - współwłaścicielki nieruchomości, wobec której biegł termin zasiedzenia”.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156). Jeżeli więc przesłanką wniosku

o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący w czym wyraża się ta oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia.

Szczegółowa analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że powołana przesłanka została wykazana. Uzasadnienie wniosku przepełnione jest polemiką z dokonanymi przez Sąd Okręgowy ustaleniami, opartą na odmiennej w stosunku do przyjętej w zaskarżonym postanowieniu, ocenie materiału dowodowego. Jednakże tylko przez wykazanie uchybień procesowych popełnionych przez Sąd drugiej instancji, istniała możliwość zakwestionowania podstawy faktycznej przyjętej w zaskarżonym postanowieniu. Skarga została wprawdzie oparta na podstawie naruszenia przepisów postępowania, ale ich uzasadnienie jest nieadekwatne do powołanych przepisów. Do naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. mogłoby dojść, gdyby zaskarżone orzeczenie z powodu braków uzasadnienia nie poddawało się kontroli przez Sąd Najwyższy. Zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. jest w postępowaniu ze skargi kasacyjnej niedopuszczalny z uwagi na treść art. 398³ § 3 k.p.c., a powołany w skardze art. 382 k.p.c. stanowi jedynie dyrektywę orzekania przez sąd drugiej instancji. W świetle ustaleń dokonanych w sprawie, którymi Sąd Najwyższy wobec nieprawidłowego skonstruowania zarzutów naruszenia prawa procesowego był związany oraz niepowołania w skardze kasacyjnej argumentów, które mogły świadczyć, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa, nie było podstaw do uznania, że w Sądzie drugiej instancji zapadł wyrok oczywiście wadliwy.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Wobec tego, że w odpowiedzi na skargę kasacyjną wskazano argumentację nieodnoszącą się do przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. a ponadto zgłoszony został - sprzeczny z zasadami profesjonalizmu - wniosek o oddalenie skargi, a więc wniosek nieprzewidziany w przepisie określającym kompetencje Sądu Najwyższego na tzw. „przedsądzie” (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), należało uznać, że koszty związane z wniesieniem odpowiedzi na skargę nie były kosztami celowej

obrony w rozumieniu art. 98 § 1 k.p.c. Z tych względów wniosek o ich zasądzenie należało oddalić (art. 102 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.).

db